

приходили местники покарати його, хотіли замок здобути... Та ба! твердий був замок, нашими руками збудований. Ніколи не повелось. Пан обережний був, військо наємне держав, гарматами башти обставив.

І на тих бенкетуючих дармоїдів, на те розбішацьке військо йшла наша вся праця, наш труд кривавий...

Не можу всього тобі розказати, бо серце кривавиться, коли все те згадати. Які муки вигадував пан на непокірних, то хіба сам чорт у пеклі таке вигдає на грішників.

Ми терпіли, мучились, тратили в собі образ божий, топили своє горе в горілці. А горилку ми мусіли купувати в пана.

— А тепер вам лекше? — питає Максим...

— Пожди, все розкажу, не забігай у пекло поперед батька...

Біда була, та й годі. Та я тобі, Карпе, про твого батька розказати хочу.

Твій батько на Запорозжі був, а вже до коней перший мистець. Не було такого коня, якого-б він злякався та не вговкав його, що опісля хоч дитину на його садові.

Покійник казав мені, що давно-б утік на Запорозжя, та жаль йому жінки та дитини, се-б то тебе. Він вас любив без краю. А якже на Запорозжя з жінкою та дитиною втікати? А кинути вас на поталу не хотів. Нераз говорив до мене: „Проклята будь година, коли я одружився“.

Згодом вигдавав він таке й мені в тому признався, одкрив свою таємницю: „Візьму, каже, вкраду в пана пару коней, сяду з жінкою та дитиною й махну в світ“. Тим він тішився, мов мала дитина, й був би свого доказав, як би не стала йому поперек одна пригода, що невдовзі приключилася.

Одного разу роздобув пан якогось заморського коня, самого чорта. Казали, що великі гроші за його дав. Та то був діявол, не кінь. Б'є, кусає, вищить мов свиня, приступити до себе не дасть. Двох конюхів на смерть убив, одному